

ΕΞΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΟ ΑΓΑΘΟ ΤΗΣ ΓΗΣ

(*Όλλανδική παράδοση*)

Τώρα και χίλια χρόνια ζωίσε σέ μιὰ πλούσια πόλι τῆς Όλλανδίας μιὰ πριγκήπισσα, που ἡ ὀμορφιά τῆς ἦταν ἐξουσιμένη σ' ὅλον τὸν κόσμο και τὴ πλούτη τῆς ἀμήθη-τα. Ἡ καρδιά τῆς ὄμως ἀσπλαχνή και σκληρή και ἡ φιλοχρηματία τῆς ἀπερίγραπτη. Στὰ ὑπόγεια τοῦ παλατιοῦ τῆς μάζευν τὸ χρυσάρι σὲ σωροὺς, τόσο πού δὲν εἶχε πιά τόπο να τὸ βάλλῃ. Δὲν ἔδινε ὄμως οὔτε μιὰ πεντάρα σὲ κανέναν. Ἀπεναντίας γύμειν ἀπ' ὅλους και οἱ φόροι πού εἶχε βάλλει ἦταν τόσο μεγάλοι, πού οἱ δυστυχισμένοι οἱ γροχοὶ δὲν μποροῦσαν να τοὺς πληρώσουν και οἰζονταν ἀσπλα-χνά στις φυλακῆς. Ὁ κόσμος πει-νοῦσε και δυστυχούσε.

Παρ' ὅλα ὄμως τὰ πλούτη τῆς ἡ πριγκήπισσα βαρύνταν μέσα στὸ παλάτι τῆς. Ἦθελε κάτι καινούργιο, κάτι πού να τὴν εὐχαρι-στήσῃ και νὰ τὴ διασκεδάσῃ. Φό-ναζε λοιπὸν τὸν καπετάνιο ἐνὸς ἀ-πό τὰ μεγαλύτερα καράβια τῆς και τὸν πρόσταξε νὰ πάῃ και νὰ τῆς φέρῃ τὸ πολυτιμότερο πράγμα που θὰ εἴσῃε στῆ γῆ κι' ἂν ἦταν ἀ-κόμη και γυρίσῃ ὅλον τὸν κόσμο γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ.

Ὁ καπετάνιος ἔπεισε σὲ βαθεῖα σὺλλογι κι' ὕστερα ἔβαλε πανά και ζεκίνησε. Πολλοὶ μῆνες πέρα-σαν ὥσπου να γυρίσῃ πίσω. Ὅταν τέλος πάντων ἀκούστηκε πὸς φτά-νει, ἡ πριγκήπισσα κατέβηκε μὲ πομπή και μὲ παράταξη στὸ λιμῆ-νι γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ.

— Γύρισε κιάλα, καπετάνιε; τοῦ εἶπε μόλις τὸν ἀντίκρουσε. Ἐ-γὼ ἔλεγα πὸς ἀρμενίζεις ἀκόμη στις μακρινὲς θάλασσες. Τι μὸν φέρνεις ἀγαγε. Χαλιὰ τῆς Περού-ας, χρυσούφρανα ἠράσματα ἀπὸ τῆ Γάζα κι' ἀπὸ τῆ Λαχώρη ἡ μυ-ροδικὰ ἀπὸ τῆ Βαγδάτη; Ἀπάν-τησέ μου, εἶμαι περιέργη να μάθω ποιὸς εἶναι ὁ θησαυρὸς πού κρύ-βεις στὸ ἀμπάρι τοῦ καραβιοῦ σου;

Ὁ καπετάνιος χλώμιασε. Γονά-τισε μπρὸς στῆν πριγκήπισσα και τῆς ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνή: — Πριγκήπισσά μου, δὲν σοῦ ἔφερα τίποτα ἀπ' ὄλ' αὐτά. Σοῦ ἔ-φερα ἐκεῖνο πού γιὰ μένα εἶνε τὸ πολυτιμότερο πράγμα που ὑπάρχει χει στὸν κόσμο. Σοῦ ἔφερα ἓνα φώτωμα σιτάρι!

Ἡ πριγκήπισσα γέλασε μὲ περι-φροσύνη και τὸν διατάξε νὰ ριθῆ τὸ σιτάρι στῆ θάλασσα.

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἡ φτωχο-λογία, ἔτρεξε στὸ παλάτι κι' ἄρχισε νὰ παρακαλῆ τὴν πριγκήπισσα νὰ μὴν πετάξῃ τὸ σιτάρι στῆ θάλασσα ἀλλὰ νὰ τὸ χαρίσῃ σ' αὐτοὺς πού κινδυνεύουν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα. Μὰ ἡ φωνὲς τοῦ πεινασμέ-

νου λαοῦ δὲν μαλάκωναν τὴν πέ-τρινη καρδιά τῆς πριγκήπισσας. Καὶ πρόσταξε νὰ ἐκτελέσουν ἀμέ-σως τὴν διαταγὴ τῆς. Τότε ἓνας γέρος παπᾶς προχώρησε ἀναγκαι-σμένος και τῆς εἶπε:

— Ὁ θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ γι' αὐτὸ πού κάνεις. Δὲν εἶνε κι' μα-κρὰ ἡ ἡμέρα, πού θὰ ζητιανέψῃς τὸ ψωμί, πού τόσο ἀσπλαχνά πε-τάς στῆ θάλασσα!

Κι' ἀλήθεια ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ μιὰ φοβερὴ τρικυμία ἀνοῖξε ὅλα τὰ καράβια τῆς πριγκήπισσας πού γυρῶναν στις θάλασσες και τῆς ἔφεραν θησαυροὺς. Τὸ καλίτι τῆς ἔπιασε φοιτιά κι' ἐκάρηκε ὅλα ὅσα εἶχε φυλαγμένα μέσα στις κρύ-πτους. Καὶ στὸ τέλος ὁ λαὸς τῆς ἀναγκαισμένος κι' ἀρμενίζε σῆ-κωσὲ ἑπανάστασι και τὴν ἔδωξε.

Μὴ ἔχοντας ἐλπίδα τῆς παρὰ μὸ-ν τὰ ρούχα πού φοροῦσε, ἡ πριγκήπισσα ζήτησε καταφύγιο σ' ἓναν κοντινὸ βασιλεῖα. Κανένας ὄμως δὲν τῆς ἔδειξε λύτῃ και συμπόνια γιὰτι ὅλοι γινώριζαν τὴν κακία τῆς και τὴν ἀσπλαχνία τῆς. Κι' εἶσι ἔ-λξης δυστυχισμένη ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῆς, ἡ σκληρὴ κι' ἀμύηλη πριγκήπισσα, ζητιανεύοντας και τὸ ψωμί ἀκόμη, πού ὅταν ἦταν πλού-σια, τὸ εἶχε τόσο πολὺ περιφρονησῆ.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΤΑ ΖΩΑ

ΗΡΩΪΚΑ ΠΟΥΛΙΑ

Τὰ ζῶα δὲν δείχνονται λιγότερο ἠρωϊκὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους και πολλές φορές ἀνηφοῦν τὸν κίνδυνο μὲ μοναδικὸ θάρρος και ψυχραι-μία. Ὅταν στὸν πόλεμο ἀπὸ μὲν πλεμο γίνοντοσαν ἡ μεγάλες μάχες τοῦ Βεργέντ, οἱ ἠρωϊκοὶ ὑπερασπιστῆς τοῦ φρουρίου Βεργέντ ἐπικοινωνο-νοῦσαν μὲ τοὺς συμμάχους τους μὲ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ Η ΟΡΑ

15

34

6	1	8
7	5	3
2	9	4

1	14	15	4
8	11	10	5
12	7	6	9
13	2	3	16

Νὰ δυὸ ὄραια και διασκεδαστικὰ παιδικὰ παιχνίδια, μὲ τὰ ὁποῖα μοπορεῖτε νὰ ἐκπλήξετε τοὺς φίλους σας. Οἱ ἀριθμοὶ οἱ εὐρισκόμε-νοι εἰς τοὺς δυὸ αὐτοὺς πίνακες, ἐντὸς τῶν τετραγωνιδίων, εἶτε κα-θῆτως, εἶτε ὀριζοντίως, εἶτε διαγωνίως προσεθεθῶσι δίδουνι τὸ ἴδι-ὸ ἄθροισμα. Τοῦ πρώτου πίνακος τὸ ἄθροισμα εἶνε 15 και τοῦ δευ-τέρου τὸ ἄθροισμα 34. Δὲν εἶνε περιέργο, ἀλήθεια; Δοκιμάστε...

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΥΦΛΟΜΥΓΓΑ ΚΟΥΔΟΥΝΑΤΗ

Τὸ διασκεδαστικότερο αὐτὸ παι-χνίδι μοιάζει πολὺ μὲ τὴ συνηθι-σμένη τυφλόμυγα, μὲ τὴ διαφορά πὸς σ' αὐτὸ ὅλα τὰ παιδιὰ ἔχουν τὰ μάτια τους δεμένα μὲ μαγ-τῆλα και μόνο ἐνα μπορεῖ νὰ βλέ-πῃ ἐλεύθερα. Τὸ παιδί αὐτὸ πρέπει νὰ κρατῆ στὰ χεῖρα του ἓνα κου-δούνι και νὰ τὸ χτυπῆ ὅλη τὴν ὥρα τρέχοντας ἔδω κι' ἐκεῖ. Τὰ ἄλλα δὲ παιδιὰ πρέπει νὰ προστα-θοῦν νὰ τὸ πιάσουν. Ἐννοεῖται πὸς ὀδηγοῦνται μὲ —κλειστά μά-τια καθὼς εἶνε— μόνον ἀπὸ τὸν ἤχο τοῦ κουδουνιοῦ και πολλές φο-ρές πιάνουν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο και γί-νονται ἀστειότατα ἐπεισόδια. Ὁ πόνος στὸ τέλος κατορθώσι και πιάσῃ τὴν κουδουνιὰ τυφλόμυγα, παίρνει αὐτὸ τὸ κουδούνι μὲ τῆ σειρά του, και οἱ ἄλλοι τὸν κλη-νοῦν γιὰ νὰ τὸν πιάσουν. Ἐννοεῖται πὸς τὰ παιχνίδια αὐτὸ πρέπει νὰ παιχθῆ σὲ ἀνοιχτὸ μέρος, χω-ρὶς δέντρα ἢ θάμνους ἢ σ' ἓνα εὐρύχωρο διάδρομο, πού νὰ μὴν ἔ-χῃ κανένα ἐπιπλο.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ὁ Μ π α μ π ᾶ ς.— Ἄς ὑπο-θέσουμε Τοτό, δεῖ σοῦ δίνω πέντε μῆλα, δεκα βερούκια, 2 ῥοδία και δυὸ πεπόνια. Τι θάχῃς σὲ τέλος; ὁ Τ ο τ ὶ ο ς.— Κοιλόπονο!

Ἄπορία τοῦ στενοκεφαλάκου.— Ὁ καθηγῆτης μὲς εἶπε δεῖ κίνουμε τὸ σταυρὸ μας μὲ τὰ τρία δαχτυ-λα, γιὰτι τρία εἶνε και τὰ πρόσω-πα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Οἱ ἀρ-χαῖοι ὄμως πού εἶχαν δάδεκα θε-οῦς; πὸς νάκαναν ἀγαγε τὸ σταυρὸ τους;

Ἡ κυρὰ Λενιώ ἔχει φοβεροὺς πόνους. Ὅταν φώναζαν τὸ γιατρὸ τῆ ρώτης:

— Ποῦ πονᾷς;
Κι' ἐκείνη νευρασμένη ἀπαντη-σεν:
— Ἄμ! τι γιατρός εἶσαι σὺ, ἀ-φρο δὲν μοπορεῖς νὰ καταλάβῃς πού πονᾷ!

ΣΕΡΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΙ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ταξιδεύει ὁ χωρικός πρώτῃ του φορὰ μὲ τραῖνο, κι' ἐνὸς ἄλλου τοῦξει μῆτ, νὰ τρομάξῃ τὸν καϊμένο.

Και τοῦ λέει τὸ χωρικοῦ τὸ τουνέλι σὸν περνᾷνε:
— «Καρ' εὐθεῖαν, φουκαριά, μὲς' στὴν κόλμισι μᾶς πάνε!»

Μὰ και κείνος τ' ἀπαντᾷ μὲ μιὰ πονηρὰ μεγάλη:
— «Ναι, μὰ γὼ μ' ἐπιστροφή τὸ εἰσιτήριο τῶξε βγάλλει!»

Z. GEORGE BURNIANA